

[Hendriksen.]

at faa affødet, og dertil kan der forhaabentlig findes Midler, naar Forslaget om føje Stund bliver overgivet til Behandling i et Udvalg.

Den højtærede Minister var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om Taksternes Størrelse. Det er naturligvis rigtigt, at Tilløgene ogsaa skal medtages, det er jeg ganske enig i. Den højtærede Minister omtalte, at adskillige Steder stod Tallet in blanco. Grunden dertil er dels den, at det paa flere Punkter ikke er muligt uden Administrationens Hjælp at naa til Klarhed, og dels er det ogsaa, fordi vi ønskede, at der skulde være Mulighed for Forhandling om de paa-gældende Tal. Den højtærede Minister erkendte jo sely, at heller ikke han vilde være i Stand til at opgive nøjagtige Tal. Naar man gaar til noget saadant, som der her er Tale om, og vil lovgive paa et saa stort og vigtigt Omraade, er jeg ganske klar over, at der skal finde vidtgaaende Undersøgelser Sted, mange Beregninger o. s. v., Undersøgelser og Beregninger, som vi fra vor Side har været afskaaret fra at foretage, men som vi nu kan foretage, naar vi i Udvalget faar den saglige Hjælp, som vi kan ønske at faa gennem den højtærede Minister og gennem hele Administrationen, som staar til Ministerens Disposition.

Endvidere mente den højtærede Minister ikke, at de Tal, der var fremsat af os, vilde holde. Jeg er nu af en anden Opfattelse end den højtærede Minister paa dette Punkt; Ministeren har heller ikke bevist sin Paa-stand. Jeg har ikke ment, at man kunde gaa videre, har i hvert Fald ikke i dette Lovforslag villet gaa til at nævne større Tal eller i det hele bygge videre, end Tilfældet har været. Men herom som om alle andre Enkeltheder er vi villige til at forhandle i et Udvalg med den højtærede Minister. Hvis han er forhandlingsvenlig og ønsker noget positivt ud af dette Forslag eller andre Forslag af lignende Karakter, vil vi kunne forhandle om mangt og meget; det ønsker jeg gerne at sige til den højtærede Minister.

Endvidere var den højtærede Minister inde paa Spørgsmaalet om Sparekassernes Vækst og sagde, at naar Sparekasserne f. Eks. et Aar havde forøget deres Indskud med 50 Mill. Kr., og hvis man nu skulde tage 75 Mill. Kr. og bruge dem til Præmier til denne Folkeliforsikring, vilde det muligvis i høj Grad gaa ud over Sparekasserne, saaledes at de ikke vilde forøge deres Midler. Det tror jeg ingenlunde. Jeg er ganske over-

bevist om, at langt den største Del af de Præmier, der vil blive betalt til en Rigsforsikring af den Karakter, der her er Tale om, vil ikke normalt indgaa i Sparekasserne, og naar dette ikke er Tilfældet — og paa dette Standpunkt staar jeg —, saa tror jeg ikke, man behøver at nære nogen Frygt for, at det vil komme til at gaa ud over Sparekasserne, at vi gaar den Vej, jeg her har peget paa.

Endnu vil jeg gerne med Hensyn til Spørgsmaalet om Spareevne og Sparevillie gøre opmærksom paa, at man i Tyskland jo ogsaa i sin Tid var bange for det samme, som den højtærede Minister er bange for. Man var bange for, at den frivillige Opsparing skulde skades gennem en Tvangs-forsikring. Men det er saare langt fra, at dette har været Tilfældet. De Redegørelser, der fra tysk officiel Side er fremsat, hævder, at netop Tvangs-forsikringen samtidig har medført en Forøgelse af Sparekassernes Midlerne, saaledes at man slet ikke behøver at nære den Frygt paa dette Omraade, som den højtærede Minister øjensynlig nærede.

Den højtærede Minister var utilfreds med, at Forsikringen skulde ophøre, naar man havde naaet Maksimum. Nu er Forholdet det, at naar en Mand har indbetalt til Rigsforsikringen det Beløb, som er nødvendigt for, at han kan faa den for-sikringsmæssige Rente — og dette er udregnet paa rent forsikringsmæssigt Grundlag, altsaa naar en Mand kan faa 600 Kr., naar han er 65 Aar gammel, og en Kvinde 540 Kr., saa ophører rent automatisk hans Indbetaling. Hvis den ikke ophørte, var den jo ikke længere Forsikring; i saa Fald vilde vi komme ind paa helt andre Betragtninger og et helt andet Grundlag. Naar det er Forsikring — og jeg hævder, at dette er Forsikring, ikke Skat —, saa er det givet, at naar en Mand har indbetalt det Beløb, som er nødvendigt, for at han kan faa sin Forsikringsrente udbetalt, ja, saa skal Indbetalingen ophøre.

Jeg forstaar ikke, hvorfor den højtærede Minister fandt det uheldigt, at en ung 20-aarig Mand i Løbet af 3—4 Aar kunde have færdigbetalt, hvad han skulde indbetale i Forsikring, saafremt han havde Maksimumsindtægten 8 000 Kr. og indbetalt 240 Kr. om Aaret. Det er rigtigt, som den højtærede Minister pegede paa, at den paagældende Mand i Løbet af 3—4 Aar vilde være færdig med sin Forsikrings-pligt, idet han saa havde betalt det, han skulde betale for at have sikret sig selv en Rente paa 600 Kr. aarlig, naar han blev